

DISCURS INSTITUCIONAL 1-OCTUBRE 2020 – PRESIDENT PUIGDEMONT

L'1 d'octubre de 2017 va marcar el camí, i ens vam posar a recórrer-lo per assolir la independència. El camí quedava definit no només per l'objectiu sinó per la manera amb què estàvem i estem convençuts que el cal recórrer: comptant amb la gent, anant a la una, sent imaginatius, resistir les provocacions, mantenir-nos fermes en l'actitud cívica i no violenta, aguantant la posició. Per això vam guanyar. Vam ser capaços de vèncer un Estat que va fer l'impossible, allò legal i allò il·legal, per impedir que avui fa tres anys anéssim a votar i ens expresséssim. Ho vam fer, però no ho vam poder fer amb la llibertat i la pau que ens mereixíem: tots ho recordarem sempre, la irrupció de la violència generalitzada per part dels cossos policials espanyols, a les ordres d'un govern i d'un aparell judicial obsessionats a fer callar els catalans, va alterar la normalitat de la jornada. No els va servir de res més que carregar-nos de més raons, i per confirmar quina era la resposta espanyola a la demanda dels catalans, una resposta que encara avui és la mateixa, en forma de violència judicial. I per tant, per saber també que la independència és l'única alternativa política que comporta el respecte i protecció per a la minoria nacional catalana.

El record i l'agraïment que hem de tenir per als més de 2 milions 200 persones que vam anar a votar, i a les desenes de milers de voluntaris i defensors de col·legis electorals i urnes, és infinit i és etern. Moltes gràcies, gràcies immenses per ser l'avantguarda democràtica d'Europa.

Avui, tres anys després, l'estat espanyol exhibeix un seriós deteriorament en algunes de les seves estructures fonamentals: un cap d'Estat que actua políticament i tanca files amb la dreta i la ultradreta, i un poder judicial caducat i corcat. D'aquí a 27 dies farà tres anys que l'Estat va destituir el Govern de Catalunya i va dissoldre el Parlament. Tres anys després, l'Estat ha tornat a destituir el president de la Generalitat, per les mateixes raons polítiques que van portar també a condemnar i multar un altre president, el president Mas. Queda clara, per si algú s'havia despistat, que la confrontació la posa l'Estat; que la unilateralitat és la de l'Estat; que la intransigència i la imposició són les de l'Estat.

A tot això hi cal afegir la gravíssima situació social i econòmica que ha desencadenat la crisi de la covid19. És una crisi mundial, global, però que toca molt especialment a casa nostra. L'Estat espanyol també ha passejat arreu del món la seva incapacitat. La seva responsabilitat és màxima, perquè s'ha apropiat de competències que eren de les comunitats autònomes i ha decidit centralitzar els recursos que arriben d'Europa per fer front a la crisi. Hem vist, a més, com s'han posat tots els pals a les rodes perquè Catalunya prengués les decisions serenes i encertades, que després tothom ha hagut

de reconèixer. I acabem de veure un nou exercici de cinisme i de centralisme quan entre el govern de la comunitat de Madrid i el govern de l'Estat pacten el que ha de ser norma per a tot l'Estat.

El camí que hem recorregut aquests tres anys té una llosa que tampoc no hem d'ignorar ni minimitzar. La llosa de la repressió. La repressió, que és generalitzada i afecta milers de persones, i que és particularment severa i injusta en el cas dels presos polítics que en conjunt han estat condemnats a 100 anys de presó per haver organitzat el referèndum. El seu alliberament no seria cap acte de gràcia ni de privilegi sinó de justícia, tal com ho reclama el grup contra les detencions arbitràries del consell de drets humans de Nacions Unides. El seu alliberament seria la reparació d'una vulneració de drets impròpia i indigna de qualsevol democràcia.

Vull expressar tota la solidaritat i afecte als nostres presos polítics: En Jordi Cuixart i en Jordi Sánchez, els primers a ser empresonats; el vicepresident Oriol Junqueras i el conseller Quim Forn, que després dels Jordis són els qui porten més temps a la presó; la presidenta del Parlament Carme Forcadell i la consellera Dolors Bassa; els consellers Jordi Turull, Raül Romeva i Josep Rull. A ells i a les seves famílies. El seu empresonament i la seva condemna contrasta amb les decisions que han pres les diferents jurisdiccions europees davant les quals hem comparegut els qui som a l'exili. Tant s'hi val si parlem d'Alemanya, com si parlem de Bèlgica, com si parlem d'Escòcia.

Tot i aquesta llosa, que ja he dit que és pesant i ens preocupa, hem continuat fent camí. A vegades fer camí consisteix a mantenir la posició quan els atacs i l'ofensiva és generalitzada. Gràcies a mantenir la posició en circumstàncies molt adverses hem pogut lliurar i guanyar batalles que fa tres anys ens haurien semblat inabastables i impossibles. Tant pel que a fa a l'1 d'octubre com pel que fa a la defensa dels nostres drets a Europa.

Ara ens toca fer més que mantenir la posició. No podem deixar que la repressió ens paralitzi o ens divideixi. Ens hem de preparar bé per poder acabar la ruta iniciada fa tres anys. Perquè hi tenim dret. I en tenim necessitat: cal que aquest país disposi dels recursos i de les competències que n'assegurin la supervivència, el progrés econòmic, la justícia social.

Preparar-nos bé vol dir sumar més gent, vol dir respondre amb èxit a la confrontació que ens planteja l'Estat, sempre repressiva i violenta. Vol dir eixamplar el coneixement i treballar el reconeixement internacional. Defensar les institucions des de dins i des de fora. Defensar i practicar el consum estratègic i responsable. Vol dir explicar en totes les llengües possibles les raons d'esdevenir una república independent. Dissenyar, debatre

i compartir el model d'Estat que necessitem per assegurar el benestar, la justícia, els drets fonamentals als qui prenguin la decisió lliure d'esdevenir catalans.

Hem passat tres anys mantenint una posició per tal de poder pujar més graons quan estiguéssim en condicions de fer-ho. Catalunya té ara l'oportunitat de ratificar la decisió presa a les urnes fa tres anys, i si és així té, en conseqüència, l'oportunitat, la legitimitat i el dret de fer efectiva aquella decisió per totes les vies democràtiques que tingui a l'abast. Comptant amb l'acord de l'Estat espanyol, com seria desitjable i preferent, o sense comptar-hi, com lamentablement ha estat fins ara.

Aquest dret és de tots els catalans. També els d'aquells que prefereixen mantenir la dependència de Catalunya a la monarquia espanyola. És una decisió que ens involucra a tots, i en la qual tots hem de participar amb les mateixes armes: una persona, un vot. I que el vot de la majoria dels catalans sigui respectat. Només així avançarem i només així ens farem forts davant les estratègies de divisió de la nostra societat que alguns han intentat, afortunadament sense èxit, de manera obscena i immoral tots aquests anys. Som un país madur, democràtic, de pensament plural i de gent diversa. Per continuar essent-ho, ens hem de fer confiança a nosaltres mateixos i tractar-nos en igualtat i respecte, i renunciar a la força bruta, a la violència i a l'abús del poder com a eina per imposar la raó.

Ens queda molt camí per recórrer, però n'hem fet un bon tros. Continuem, seguim el fil que vam començar a trenar, i lleguem a les generacions futures la república catalana on tindran les oportunitats que la monarquia espanyola no pot ni vol donar-los.